

Derfor vil jeg gerne have hr. Poul Nødgaard til at uddybe, hvorfor man finder det rimeligt, at en minister ikke har læst et lovforslag, ikke har sat sig ind i baggrunden for det og ikke har spurgt til, hvorfor man har lavet de ændringer i forhold til et forslag, som havde været fremsat, og som man åbenbart tidligere havde fundet at der var grund til at fremsætte.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg har sådan set svaret på det et par gange, men jeg gør det gerne en tredje gang.

Fru Vestager har selv været minister i mange år og ved, at arbejdet i et ministerium er sådan, at en minister selvfølgelig er den, der bestemmer, og den, der også må tage ansvaret, men det daglige arbejde i et ministerium foregår i en kombination af embedsapparatet med departementschefen og så ministeren. Og der kan jo ske nogle kommunikationssvigt af forskellig art, det skal jeg ikke gøre rede for, for jeg har ikke prøvet at være minister. Så med hensyn til ministrenes adfærd, og at de skal læse tingene igennem, vil jeg sige, at selvfølgelig skal de det, men der blev den pågældende minister, i det her tilfælde den daværende skatteminister, ikke gjort bekendt med, at man havde lavet en ændring i det der. Det er tydeligt, det fremgår klart af den beretning, der ligger her i dag.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg accepterer selvfølgelig at få det samme svar, men mit spørgsmål var egentlig lidt anderledes, nemlig om vægtningen af, hvad der er vigtigt, og hvad der er mindre vigtigt. For jeg gik ud fra, at hr. Poul Nødgaard ligesom vi andre parlamentarikere finder, at det er særdeles afgørende, hvordan en minister håndterer sit samarbejde med Folketinget. Der er en udvidet pligt til at oplyse retvisende og ikke holde noget tilbage, og det må jo også gælde lovforslag, som meget ofte er hele udgangspunktet for de drøftelser, vi har.

Selv om der selvfølgelig foregår så utrolig mange ting i et ministerium, og jeg kan personligt genkende hr. Poul Nødgaards fremstilling af det, er der alligevel forskel på dagen og vejen og et cirkulære og en vejledningsskrivelse, og hvad ved jeg, og så et lovforslag, som jo er hele fundamentet for dialogen mellem Folketinget og en regering om, hvad der skal være landets love.

Vil hr. Poul Nødgaard ikke give mig ret i, at en minister bør have øget opmærksomhed på den lovgivning, man beder Folketinget diskutere, i forhold til ministeriets øvrige sager?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

De ord er som talt ud af min mund, og når jeg sidder her – hvad enten jeg sidder i formandsstolen eller sidder nede på min plads i salen – glæder det mig, uanset om der sidder en socialdemokratisk-radikal regering, eller der som nu sidder en borgerlig regering, at ministrene gør utrolig meget ud af at komme i en god kontakt med de forskellige ordførere. Det er ikke alene her i salen, men det er naturligvis også sådan, tror jeg, at der finder mange møder sted på tomandshånd og måske i større grupper, hvor en minister er meget optaget af at få så meget lovgivning igennem Folketinget som overhovedet muligt med så stort flertal som muligt.

Der er jo også lidt prestige i det, tror jeg, for en minister, at man kan gennemføre noget, der er et stort, bredt flertal bag – specielt de helt store, afgørende love omkring folkeskolen og nogle store sociale love, og jeg kunne nævne andre ting. Desværre fik vi ikke et bredt flertal bag kommunalreformen, men det var i hvert fald ikke vores skyld; det var jo nok mere Det Radikale Venstres og Socialdemokratiets skyld, at vi ikke fik en bred aftale omkring kommunalreformen. Jeg synes, det er utrolig vigtigt, at man netop på de helt store, centrale områder, som berører virkelig store dele af befolkningen, faktisk hele befolkningen, har et kompakt flertal bag i Folketinget.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til ordføreren. Og så går vi over i ordfører-rækken, og det er fru Pia Christmas-Møller, værsgo.

Pia Christmas-Møller (KF):

Det kan ikke nægtes, at det er en historisk debat, vi har gang i i dag. Det er det på ikke mindre end to måder. For det første, er det første gang, at Folketinget debatterer med sig selv uden involvering af en minister. Det synes jeg sådan set er en god nydannelse, som jeg har givet tilslutning til i Udvalget for Forretningsordenen, for det er fint, at man kan diskutere anliggender, uden at de absolut skal foregå foran en minister.

Det er også en historisk debat ud fra en andet synsvinkel, for emnet handler jo om en historisk